

HỒI THỨ BA MỐT BÍ MẬT HÉ LỘ

Nụ cười trên môi lập tức biến mất, mặt Tề Khắc Tuấn tái mét, kinh hãi nghĩ thầm:

- Không biết hần vừa học được công phu gì mà đối địch nổi với “Vạn huyết sát công?”

Đã từng dùng “Vạn huyết sát công” giết chết không biết bao nhiêu cao thủ võ lâm, Tề Khắc Tuấn không tin lần này bị thất thủ dưới tay một người mới bại dưới tay mình không lâu, lại vận “Vạn huyết sát công” tới cực hạn xong bước vài nói:

- Tên họ Phùng! Ngươi lại tiếp bổn tọa thêm một chương nữa?

Lần này hần xuất chương không vội vã mà vận lực đạo rất lớn, dồn cả hữu chương đánh sang giữa ngực đối phương.

“Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm cũng vận “Tử Phủ Thần Công” lên tới sáu bảy thành hỏa lẫu vào hữu chương đánh ra nghênh tiếp, đồng thời tả chương vận “Đại thiên tinh thần chương” tới mười thành công lực bồi thêm một câu, đánh sang tiểu phúc tên Đường chủ.

Lại một tiếng nổ rền, lần này “Thần Tích Ông” Phùng Công Phàm chỉ lùi một bước còn Tề Khắc Tuấn bị đẩy lùi tới ba bước, người lão đảo một lúc mới đứng vững. Không nén được ộc ra một vòi tiển huyết!

Lần trước bị Tề Khắc Tuấn đánh bại, nhờ Tạ Vũ Diệp cho một viên “Cửu thiên thanh cơ bảo hoàn” mới giữ được mạng, bây giờ Phùng Công Phàm đâu chịu lưu tình cho đối phương phục hồi lại công lực?

Vận công điều tức một vòng cho cơ thể hồi nguyên xong, Phùng Công Phàm tiến sang nói:

- Tề Đường chủ! Bây giờ thì người hãy tiếp ta một chương!

Lời vừa dứt, chương đã đánh ra ngay.

Vẫn là “Tử phủ thần công”, nhưng ngoài ra tay trái còn vận “Nhất chỉ thiên công” mới được Tạ Vũ Diệp truyền thụ cho điểm tới trung cực huyết của đối phương.

Tề Khắc Tuấn vừa bị nội thương nên chỉ vận “Vạn huyết sát công” lên được hai ba thành, không sao đấu nổi một chiêu của Phùng Công Phàm dốc toàn lực, người bị bắn xa ba trượng miệng phun ra một vòi máu nữa, ngoài ra còn bị trúng thêm một chỉ xuyên qua ngực máu phun ra như suốt, ngã nhào xuống, người giật giật mấy cái rồi nằm im.

Bấy giờ chưởng môn nhân phái Nga Mi “Vô Hồi Thần Kiếm” Tưởng Khắc Bình cũng vừa đánh bại tên Đường chủ Cáp Cưu Đường Cách Kỳ Du, còn lão đại trong “Tuyệt Phong Tam My” là “Vô Nhãn Kiếm” Đồ Bách Tâm đấu với Đường chủ “Anh Vũ Đường” Tưởng Vỹ Khanh thì cả hai đều bị trọng thương được cứu về trận.

Như vậy trong “Bát Đại Đường” thì khi vừa khởi chiến, Đường chủ “Thái Phụng Đường” Dịch Bất Bảo đã bị “Kỳ Lân Tiêu Tử” Diệp Kiện Bình giết chết, Đường chủ Hàn Thủy đường” Lăng Cảnh Hồng bị Tô Tĩnh Nhân đả thương, bây giờ lại thêm Tề Khắc Tuấn chết còn Tưởng Vỹ Khanh trọng thương, Đường chủ “Hoàng Thước Đường” Lãnh Nhất Định bị phế mất một cánh tay không có khả năng giao chiến, Đường chủ Thanh Long Đường thì đã phái đi làm nhiệm vụ khác, Thành thủ tại trường chỉ còn hai tên Đường chủ và Tứ Đại hộ pháp nữa mà thôi...

“Hấp Huyết Cương Ma” Mỹ Thiết A, chứng kiến cảnh tượng đó, hùng tâm giảm đi rất nhiều.

Hắn còn có một quân bài cuối cùng là hủy diệt “Địa Ma Cung”, chỉ cần bắn pháo lệnh rồi tránh vào nơi an toàn, sau nửa canh giờ là “Địa Ma Cung” nổ tung, tất cả mấy ngàn người có mặt tại trường, cả quân hùng võ lâm các phái lẫn đệ tử “Cự Linh Giáo” sẽ không một ai sống sót...

Kể ra làm như vậy để bước lên ngôi võ lâm Minh chủ thì chẳng vẻ vang gì, nhưng để đạt mục đích, bất chấp thủ đoạn.

Nhưng lúc đó còn ai là người cộng sự trung thành của Minh chủ nữa?

Mà thực sự thì bây giờ đâu đã thất bại? Còn Tứ Đại Hộ Pháp và lão Phiên tăng “A Mê Quái Tăng” còn chưa xuất trường nữa kia mà?

Ngoài ra vừa rồi sau hai tháng dốc lòng khổ luyện, “Vạn huyết sát công” bây giờ tuy chưa nói là đã luyện thành nhưng cũng đạt tới tám chín thành hỏa hầu, lo gì không thắng nổi Tạ Vũ Diệp?

Tên Thống lĩnh bị diệt, tất cả những tên còn lại nếu không chịu cúi đầu nghe lệnh thì cứ nhân cơ hội này mà thịt đi...

Như thế bước lên ngôi vị Minh chủ võ lâm, há chẳng vẻ vang?

Tay thò vào túi cầm sẵn ba quả, pháo hiệu, “Hấp Huyết Cương Ma” Mỹ Thiết Am lại buông ra.

Hắn ghé sang nói nhỏ vào tai “A Mê Quái Tăng” mấy câu rồi từ ghé đứng lên, nhìn Tạ Vũ Diệp nói:

- Tạ Thống lĩnh! Chúng ta hôm nay giải quyết dứt điệm vụ việc lần trước ở Đoạn Hồn Nhai chưa dứt điệm, được chứ?

Tạ Vũ Diệp vốn để ý theo dõi Mỹ Thiết Am, không để tên đại ma đầu này tẩu thoát, lúc này nghe hắn thách chiến thì có phần bất ngờ, nhưng lập tức trả lời ngay:

- Mỹ Giáo Chủ đã có nhã hứng như vậy, tại hạ đương nhiên phụng bồi!

“Hấp Huyết Cương Ma” Mỹ Thiết Am gật đầu:

- Rất tốt!

nói xong tiến ra đấu trường, bốn người bước theo hấn gồm “A Mễ Quái Tăng”, Đông Diện Miêu Chủ, Thu Phong Hòa Thượng và Xuân Phong Đạo Nhân.

Tạ Vũ Diệp cũng bước lên , Lăng Hồng Liên và Lãnh Ngọc Thiên cũng theo hai bên tả hữu chàng.

Mỹ Thiết Am ôm quyền nói:

- Mời Tạ Thống lĩnh

Tạ Vũ Diệp cười đáp:

- Kính lão đắc thọ, tại hạ mời Mỹ Giáo chủ xuất chiêu trước!

Mỹ Thiết Am cười “hô hô” nói:

- Đâu có thể? Xưa nay đều là chủ nhường khách, lão phu đâu thể để mang tiếng là chủ lấn khách?

Hai người nói vài câu khách sáo, nhưng kỳ thực tất cả mọi người tại trường đều biết là trận đấu một mất một còn trong chốc lát nữa sẽ diễn ra.

bảy cao thủ giữa đấu trường, một bên là bốn tên ma đầu đáng sợ bậc nhất võ lâm, mấy chục năm qua cao thủ hắc bạch lưỡng đạo, chỉ cần nghe danh một trong bốn tên này đều kinh hồn táng đờm, xưa nay có ai dám chống lại chúng mà toàn mạng?

Bên kia ba cao thủ bạch đạo thì chỉ có Lãnh Ngọc Thiên Sư là có uy danh, hai người còn lại thì quá trẻ, một người mới hai mươi hăm một tuổi, người kia chỉ mười sáu mười bảy tuổi thôi.

Tuy nhiên có một điều mà ai cũng biết là tuy trẻ tuổi nhưng Tạ Vũ Diệp đã từng đánh bại Xuân Phong Đạo Nhân, may mà hấn được đồng bọn mang đi kịp thời, nếu không thì đã táng mạng.

Ngoài ra trận chiến vừa rồi ở Đoạn Hồn Nhai tuy không ai được chứng kiến nhưng tin tức về Giáo chủ “Cự Linh Giáo” bị bại dưới tay Tạ Vũ Diệp đến nỗi cùng bọn thuộc hạ vứt bỏ cả tử thi và người bị thương chạy tháo thân chẳng bao lâu truyền đi khắp giang hồ, bây giờ song phương tái chiến, ai chẳng muốn được xem cho mãn nhãn?

Thế là tất cả các đối thủ đều ngừng chiến, chăm chú nhìn sang trường đấu.

Các vị chương môn nhân và cao thủ bạch đạo đều nhận thức được cuộc đấu này không chỉ quan hệ đến việc sinh tử của bảy người kia mà còn quyết định đến số phận của toàn thiên hạ võ lâm. Nếu Tạ Vũ Diệp bị thua, không chỉ toàn bộ cao thủ bạch đạo tại trường sẽ không người nào hy vọng sống sót thoát ra

khỏi “Địa Ma Cung” mà từ đây giang hồ võ lâm sẽ chìm vào huyết kiếp bất phục.

“Hấp Huyết Cương Ma” Mỹ Thiết Am cũng nhận thức rất rõ điều này. Nếu hôm nay hắn bị Tạ Vũ Diệp đánh bại thì mưu đồ bá nghiệp từ nay sẽ tiêu vong thành mây khói, công phu mấy chục năm gây dựng nên “Cự Linh Giáo” cũng bị thổi bay như bọt bèo.

Mỹ Thiết Am nói:

- Tạ Thông lĩnh! Chúng ta năm người ra đây là cùng xuất thủ. Nếu người thấy ba người không đủ thì cứ việc điều động thêm.

Tạ Vũ Diệp đã dự trù trước tình huống, trừ ba người mình ra, nếu có thêm sự tỏ thì tốt, ngoài ra bất cứ người nào khác xuất trường chỉ e không chịu nổi một kích của đối phương.

Nghĩ đoạn rắn rỏi trả lời:

- Chúng ta ba người là đủ. Giáo chủ bắt đầu đi!

Mỹ Thiết Am liền quát to một tiếng, xông vào phát chiêu đánh ngay.

“A Mễ Quái Tăng”, Đông Diệm Miêu Chủ, Thu Phong Hòa Thượng và Xuân Phong Đạo Nhân cũng lao tới, vây bọc lấy Tạ Vũ Diệp mà đánh.

Lăng Hồng Liên thấy vậy xông ra quát:

- Bọn cậu tạc đúng là quân vô sỉ!

Vừa quát vừa đánh hai chưởng phân biệt nhằm tới Xuân Phong Đạo Nhân và Đông Diệm Miêu Chủ hai tên này phải tách ra đối phó, Lãnh Ngọc Thiên Sư thì đứng giữa thỉnh thoảng xuất thủ tương trợ cả hai bên.

Trận chiến vừa bắt đầu, cao thủ đã dốc toàn lực quyết đấu.

Bảy người đều là cao thủ tuyệt đỉnh võ lâm nên chỉ qua mấy chiêu, kinh khí đã nổi lên ghê rợn, đất đá bị đào tung hố lớn bắn đi rào rào, khói bụi dốc lên mù mịt trông thật kinh nhân!

Trong bảy người thì Tạ Vũ Diệp công lực cao nhất, sau khi được ăn nội đan của Thiên niên mãng xà, công lực chàng đã bằng năm sáu chục năm khổ luyện, sau đó còn được uống hai viên “Thiên tâm long thiên thảo” do “Hàn Nguyệt Thần Ni” điều chế, công lực còn tăng thêm nhiều năm nữa, mới đây đấu nội lực với “Mục Dã Thần Đồng” đã có ngoài năm trăm tu tập thần công mà vị đó cũng chịu thua, đủ thấy công lực chàng cao đến đâu.

Thế nhưng đấu với “Hấp Huyết Cương Ma” Mỹ Thiết Am và “A Mễ Quái Tăng” liên thủ, thỉnh thoảng còn chi viện cho Lãnh Ngọc Thiên Sư công lực thua kém Xuân Phong Đạo Nhân nên chàng không dễ dàng thắng được đối phương.

Lăng Hồng Liên đấu với Thu Phong Hòa Thượng và Đông Diệm Miêu Chủ thì song phương đánh thành bình thủ. Cũng như Tạ Vũ Diệp, nàng cũng gặp kỳ

duyên, được “Huyết tiên thảo” ở Bạch Ngọc Tự nên công lực tăng tiếng rất nhiều, về sau được sư phụ “Hàn Nguyệt Thân Ni” chữa độc thương uống thêm hai viên “Thiên tâm long tiên thảo”, công lực còn tăng thêm rất nhiều, sau này luyện tiếp hai ngày “Cửu u âm khí” trong Truyền tinh ở “Hồ Lô Động”, không chỉ thần công mà cả công lực cũng tiến thêm một bước, bây giờ thậm chí không thua kém Tạ Vũ Diệp ca ca bao nhiêu. Hơn nữa “Cửu u âm công” là khắc tính của “Vạn huyết sát công” nên đấu với hai tên hộ pháp liên thủ không hề tỏ ra kém thế.

Xuân Phong Đạo Nhân và Đông Diện Miêu Chủ chẳng qua chỉ mới luyện “Vạn huyết sát công” được sáu bảy thành hỏa hầu mà thôi, qua mấy lần tiếp chiêu thì điều bị Lăng Hồng Liên dùng “Cửu u thần công” đẩy lùi thì trong lòng vô cùng khiếp sợ nghĩ thầm:

- Không biết nha đầu này dùng loại công phu gì mà còn lợi hại hơn “Vạn huyết sát công”?

Nghĩ thế, cả hai bắt đầu hoang mang, tránh nặng tìm nhẹ không dám xuất chiêu tấn công nữa.

Lăng Hồng Liên nhận ra ngay đối phương húy kỵ với “Cửu u thần công” của mình, thấy sư phụ Lãnh Ngọc Thiên Sư lâm vào thế nguy nên tăng cường tấn công, xuất tả chiêu đánh sang Đông Diện Miêu Chủ rồi thi triển “mê tông hóa ảnh” nhẹ như làn khói lướt tới bên Xuân Phong Đạo Nhân, hữu chiêu vận “Cửu u thần công” tới mười thành công lực đánh sang!

Xuân Phong Đạo Nhân vừa thấy Lăng Hồng Liên đánh Đông Diện Miêu Chủ mà chỉ sau chớp mắt đã lướt sang mình thần tốc như thế thì không sao tránh kịp đành xuất chiêu nghênh tiếp.

- Bình!

Sau tiếng nổ như sét, Xuân Phong Đạo Nhân bị bắn xa hai trượng, bị khí âm hàn thâm nhập vào người không sao kháng cự nổi, người ru lên ngã nhào xuống.

“Hấp Huyết Cương Ma” Mỹ Thiết Am nghe tiếng la thảm của Xuân Phong Đạo Nhân nhìn sang thấy tên đầu toạ hộ pháp đã ngã, trong lúc đó mặt Đông Diện Miêu Chủ cũng tái ngắt, hai hàm răng va vào nhau lập bập, bụng bảo dạ:

- Thôi, đành thực hiện phương án tối hậu vậy!

Nghĩ đoạn dốc toàn lực tấn công bốn năm chiêu rồi lùi lại, thò tay vào túi lấy nhanh ba quả hỏa pháo bắn lên không.

Tạ Vũ Diệp thấy vậy ngơ ngác nghĩ thầm:

- Không biết tên ma đầu này giở trò gì? hấn ra lệnh cho thủ hạ chạy trốn hay sao?

Thừa lúc Tạ Vũ Diệp đang đứng ngây ra, “Hấp Huyết Cương Ma” Mỹ Thiết Am lao tới Lãnh Ngọc Thiên Sư vung chiêu đánh tới hậu tâm lão hòa thượng rồi lao ra phía cốc.

Tạ Vũ Diệp vốn đã có ý để phòng Mỹ Thiết Am tẩu thoát, thấy hấn lao tới đánh Lãnh Ngọc Thiên Sư liền kêu lên:

- Thiên sư cẩn thận!

Còn may là sau khi đã thương Xuân Phong Đạo Nhân, Lăng Hồng Liên lao sang chi viện cho sư phụ, thấy Mỹ Thiết Am phát chưởng đánh tới Lãnh Ngọc Thiên Sư liền xuất “Cửu u thần công” nghênh tiếp.

- Bình!

Sau cú tiếp chưởng, Lăng Hồng Liên bị đẩy lùi một bước nhưng Mỹ Thiết Am cũng bị đánh bật lại.

Tạ Vũ Diệp tiến lên cười nói:

- Giáo chủ định chạy sao? Chỉ e hôm nay không có đường thoát nữa đâu!

Vừa lúc ấy lại nghe “Ầm” một tiếng nữa. Nguyên Thu Phong Hòa Thượng thấy Lăng Hồng Liên vừa tiếp chưởng với Mỹ Thiết A Mễ Quái Tăng, tin là nàng đã bị thương nên xuất “Vạn huyết sát công” đánh ra một chưởng.

Lăng Hồng Liên bình tĩnh vận “Cửu u thần công” tới tám thành công lực đánh ra nghênh tiếp.

Thu Phong Hòa Thượng vừa mới phát chưởng thì cảm thấy một luồng âm hàn khí rất mạnh xuyên qua màn chưởng của mình ập vào cơ thể, người run lên, lão đảo lùi lại nhắm mắt ra sức kháng cự bức hàn khí ra khỏi người.

Lãnh Ngọc Thiên Sư thấy vậy nhảy tới điểm ra mấy chỉ.

Thu Phong Hòa Thượng bị điểm trúng ngã gục xuống.

bây giờ trong Tứ Đại Hộ Pháp thì ba tên Đông Diệm Miêu Chủ, Thu Phong Hòa Thượng và Xuân Phong Đạo Nhân đã bị thương, chỉ có một mình Hạ bộ pháp Hạ Hồ là còn chưa xuất trường.

Thấy giáo chủ bị lâm vào thế nguy, mụ bước ra tới trước mặt Tạ Vũ Diệp cười nói:

- Tạ thống lĩnh quả nhiên thần công cái thế. Người đấu với cô cô vài chiêu, thế nào?

Lăng Hồng Liên vội bước tới gần nói:

- Vũ Diệp ca ca tiếp tục giải quyết Mỹ Thiết Am đi, để muội thu thập ma nữ này cho!

Rồi chỉ tay sang Hạ Hồ quát:

- yêu phụ! lần trước ở “Hoàng Sơn Cương” ngươi dùng “Địa u vô hồi mang” ám toán ta. Bây giờ chúng ta hãy giải quyết dứt điểm mối ân oán đó!

Nói xong rút kiếm ra.

Tạ Vũ Diệp thấy vậy nghĩ thầm:

- Bây giờ Liên muội đã luyện thành “Vô song kiếm pháp”, quyết không thua ma nữ kia đâu. Để Liên muội tự tay trả mỗi thù lần trước thì hơn!

Nghĩ đoạn lùi lại cảnh giới Mỹ Thiết Am, không để hấn thừa cơ chạy trốn thêm lần nữa, chấp tay nói:

- Giáo chủ vừa nói hôm nay chúng ta sẽ giải quyết dứt điểm ân oán lần trước ở Đoạn Hồn Nhai kia mà, sao vừa rồi chưa xong đã định chạy?

Vừa nói đó chợt nghe ba tiếng nổ, quần hùng nhìn tới thấy ba quả pháo, hiệu màu xanh bay vút lên không.

Tạ Vũ Diệp biết “Trại Lỗ Ban” Lương Bá Viễn và sư tổ đã hoàn thành nhiệm vụ, sẽ không còn gì đối với quần hùng nữa, bao nhiêu lo lắng từ đây tan biến.

“Hấp Huyết Cương Ma” Mỹ Thiết Am nhìn tới thấy từ chân vách đá một đoàn người đang tiến tới gần, trong đó có “Trại Lỗ Ban” Lương Bá Viễn và mấy chục tù nhân bị giam giữ trong địa lao, biết đại thế đã mất, quát mắt nhìn Tạ Vũ Diệp nói:

- Tạ Vũ Diệp, lão phu với ngươi không thù không oán, vì sao ngươi hét lần này đến lần khác luôn tìm cách chống đối lão phu?

Tạ Vũ Diệp cười đáp:

- Giáo chủ nói thế sai rồi! Vì pho “Vô song kiếm kíp” mà ngươi phái Ô Tư Kính và cao thủ “Kim Tước Đường” đến hủy diệt Tạ gia trang, hạ độc đối với toàn trang gần sáu mươi người không một ai sống sót. Tại hạ lúc ấy chỉ mới tám tuổi cũng bị tên sài lang Ô Tư Kính bẻ gãy hết tay chân, nếu không có người kíp thời cứu thoát thì ắt đã bị giết, thế mà bây giờ ngươi lại còn dám nói là không thù không oán hay sao?

Mỹ Thiết Am kinh hãi lùi lại một bước, ngó người hỏi:

- Ngươi... là hậu nhân của Tạ Vân Đông?

Tạ Vũ Diệp nghiêng răng đáp:

- Không sai! Hôm nay Tạ mỗ tới đây để đòi mạng cho phụ mẫu ta, đòi mạng cho hàng trăm người bị thảm sát dưới bàn tay tàn bạo của ngươi!

Tới đó rút kiếm ra quát:

- Lão tặc! Lượng binh khí đi! Hôm nay Tạ mỗ sẽ dạy cho ngươi “Vô song kiếm pháp”!

Mỹ Thiết Am cũng rút ra một thanh bảo đao lưỡi to bằng ba ngón tay, dài ba thước, lưỡi màu nâu đỏ.

Thanh đao này là binh khí thành danh của Mỹ Thiết Am có tên “Hấp huyết ma đao”.

Mỹ Thiết Am võ công cái thế, chỉ “Vạn huyết sát công” xưa nay đã không tìm ra địch thủ nên hẳn không cần dùng đến “Hấp huyết ma đao” bao giờ, hôm nay gặp phải Tạ Vũ Diệp, vì “Vạn huyết sát công” không thắng được nên mới dùng đến binh khí.

Tạ Vũ Diệp không cần khách sao, thấy đối phương rút kiếm xong liền xuất chiêu tấn công ngay.

Vừa mới xuất kiếm, chàng đã thi triển “Vô viêm ngô dương kiếm pháp”, lực đao mạnh, chiêu thức tinh kỳ, hạ thủ không chút lưu tình!

Mỹ Thiết Am vừa nghe nói “Vô song kiếm kíp” thì bụng đã sợ, thấy kiếm chiêu đánh ra liên hồi kỳ trận, hết chiêu này đến chiêu kia như mây trôi nước chảy thì bụng càng run, chỉ mới qua bốn năm chiêu đã hoàn toàn rơi vào thế bị động.

Tuy nhiên, Mỹ Thiết Am công lực cao cường, đao pháp cũng rất tinh diệu nên Tạ Vũ Diệp muốn đánh bạo được đối phương không phải là chuyện dễ dàng.

Qua hơn mười chiêu, Hạ hộ pháp Hạ Hồ bị trúng một kiếm xuyên qua ngực, rú lên một tiếng thì thể rủ xuống.

Lăng Hồng Liên rút kiếm khỏi ngực tên hộ pháp, nhảy sang Tạ Vũ Diệp nói:

- Vũ Diệp ca ca! Mọii phụ giúp ca ca một tay trừ đi tên ác tặc này!

Rồi không cần chờ Tạ Vũ Diệp có đồng ý hay không xuất “Vô song kiếm pháp” tấn công.

Bây giờ có thêm Lăng Hồng Liên nhập trận, Tạ Vũ Diệp không dùng “Vô viêm ngô dương kiếm pháp” nữa mà chuyển sang “Vô song kiếm pháp”.

Đây là kiếm pháp tối thượng do vị kỳ nhân võ lâm đời trước là “Thảo Sơn Kiếm Khách” sáng tạo ra, hồi ở “Hàn Nguyệt Am”, “Hàn Nguyệt Thần Ni” đã cho Tạ Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên cùng luyện nên hai người liên thủ thì tạo ra uy lực rất lớn.

Sau khi “Hàn Nguyệt Thần Ni” viên tịch, đây là lần đầu tiên hai người phối hợp “Vô song kiếm pháp” đối địch.

Bấy giờ Mỹ Thiết Am đã đấu qua sáu bảy mươi chiêu, phải ra sức chống đỡ để bảo mệnh nên người ướt đầm mồ hôi, tóc tai dính bết lại, hai mắt đỏ ngầu giống như hung thần ác sát trông rất đáng sợ.

Lúc này nhìn Mỹ Thiết Am đã say máu, biết không còn đường lùi, Mỹ Thiết Am còn chưa hổ danh là bậc gian hùng, lấy hết can đảm bắt đầu phản công, dùng chiến thuật liều mạng không cần phòng thủ nữa.

Tạ Vũ Diệp nói:

- Liên mọii chú ý! Lão tặc đã tới bước cùng, khéo trúng phải đao hẳn!

Chàng nói xong cũng giảm mức độ tấn công, quyết không để đối phương lập thế lưỡng bại cầu thương.

Thấy chiêu thức Tạ Vũ Diệp hòa hoãn lại, Mỹ Thiết Am lập tức phản chân lên, quát to một tiếng chồm tới vung đao chém thẳng sang diện chàng!

Tạ Vũ Diệp không lùi không tránh, bình tĩnh xuất chiêu hóa giải.

Lăng Hồng Liên thấy cừu nhân dồn sức tấn công Vũ Diệp ca ca không dám chậm trễ lao sang giải cứu.

Trong thời gian ở “Hàn Nguyệt Am”, nàng luyện “Vô song kiếm pháp” nhiều hơn Tạ Vũ Diệp, tuy uy lực không bằng nhưng chiêu thức còn tinh diệu hơn, kiếm khí phát ra ràn rạt như triều như thác.

Cao thủ hắc bạch lưỡng đạo bây giờ đã dồn cả lại, chẳng ai lưu tâm đến đối thủ của mình, mọi ánh mắt đều tập trung vào ba cao thủ đang quyết đấu, sợ bỏ qua bất cứ một chi tiết nào của trận chiến không tiền khoáng hậu này!

Kinh thiên động địa!

Long tranh hổ đấu!

Có lẽ tất cả những hình dung từ đó vẫn chưa lột tả hết sự khốc liệt của trận chiến sinh tử này, bởi vì chỉ cần một chút phân thần, thiếu tập trung là bị giết chết ngay tức khắc.

Mấy nghìn người chú mục nhìn vào trường đấu, không ai chớp mắt cũng không ai dám thở mạnh.

Lại đấu thêm hai ba chục chiêu, Mỹ Thiết Am dù đã ra sức chống đỡ vẫn không sao đối phó nổi với kiếm thế như trào dâng bão lốc của đôi thiếu niên, y phục bị trúng hàng trăm mũi kiếm rách như xơ mướp, trông hết sức thảm hại!

Lại qua mười chiêu nữa, lúc này Mỹ Thiết Am hầu như đã hoàn toàn kiệt lực, kiếm chiêu phát ra rời rạc chẳng ra chiêu thức gì.

Lăng Hồng Liên lợi dụng thời cơ, công liền ba chiêu “Cuồng phong bạt thụ”, “Trùng dương hợp lãng” và “Bích huyết lam tàn”!

Mỹ Thiết Am lúc này giống như mũi tên đã bay hết đà không sao chống đỡ được trúng một kiếm vào vai trái máu phun ra.

Tạ Vũ Diệp thu chiêu nói:

- Liên muội! Hãy để cho hấn vận công điều tức cho hồi phục lại, chúng ta sẽ đấu tiếp!

Lăng Hồng Liên tức giận nói:

- Vũ Diệp ca ca! Lòng nhân từ có khi là tội ác. Huynh đừng thả hổ về rừng!

Tạ Vũ Diệp cười khỏ nói:

- Nhưng chúng ta là thân võ sĩ, không nên đánh người đã ngã!

Lăng Hồng Liên bữu môi nói:

- Nhưng nếu huynh thử ngã xuống xem hấn có cho một kiếm bay đầu không?

Tạ Vũ Diệp thờ dài nói:

- Liên muội! Nhưng chúng ta là võ sĩ chân chính...

Lăng Hồng Liên không tán đồng nhưng nghe chàng nói thế chẳng phải không có lý nên thu kiếm lùi lại.

Hai tên Đường chủ “Cự Linh Giáo” vội bước ra dìu Giáo chủ lùi về trị thương.

Bọn giáo đồ “Cự Linh Giáo” thấy Tạ Vũ Diệp tỏ lòng nghĩa hiệp như thế, nhiều tên thấy rõ vị thiếu niên này đối với cừu nhân bất cộng đái thiên mà con nhân nghĩa như thế, hướng chi đối với mình, trong tình thế cứu tử nhất sinh này chỉ mong cầu xin lòng vị tha để tìm lấy con đường sống nên rất đông vứt bỏ binh khí bước sang hàng ngũ bạch đạo quy hàng.

Các vị chương môn nhân tạm thời thu dung, chờ lát nữa kết thúc cuộc chiến sẽ nghe Thống lĩnh định đoạt.

Mỹ Thiết Am được dìu về liền phong bế huyết mạch cầm máu, được bọn thuộc hạ cho uống dược trị thương xong nhắm mắt vận công điều tức.

Ngồi nhắm mắt võ công, nhưng Mỹ Thiết Am vẫn đánh giá tình hình, biết bây giờ mình đấu tiếp thì chẳng còn cầm cự được bao nhiêu, Tạ Vũ Diệp có thể khoan dung nhưng khó thoát khỏi lưỡi kiếm trả thù của Lăng Hồng Liên...

Tam thập lục kế, tẩu vi thượng sách!

Tuy bây giờ không thực hiện được âm mưu cuối cùng nhưng chẳng lẽ chấp nhận để sự nghiệp diệt vong?

Mỹ Thiết Am vận công điều tức xong hé mở mắt nhìn khắp hiện trường.

Bây giờ đa số đệ tử “Cự Linh Giáo” đã vứt binh khí chạy sang quy hàng, trong số đó có cả mấy tên hương chủ.

Mỹ Thiết Am cảm thấy trong lòng trào lên cảm giác xót xa, bụng nghĩ thầm:

- Không cần nuôi ảo mộng bá chủ võ lâm nữa! Nhưng ít nhất mình cũng phải sống để báo thù, phải băm vằm Tạ Vũ Diệp thành muôn mảnh mới hả mối hận này...

Nghĩ đoạn bất thần quay lại lao vào hậu cốc.

Tạ Vũ Diệp thấy địch nhân tẩu thoát, nhìn “Bách Diệp Thần Cái” nói:

- Xin lão ca ca xử lý mọi việc ở đây, tiểu đệ cần đuổi theo lão tặc!

Nói xong phi thân đuổi theo Mỹ Thiết Am.

Lăng Hồng Liên cũng chạy theo chàng.

Có lẽ trời không muốn để tên ác tặc lọt lưới nên để Mỹ Thiết Am cứ chạy tới hậu cốc nhưng không chạy vào các mật đạo mà lao vào một khu rừng thoai thoải nên chỉ chạy được ba bốn chục trượng thì bị Tạ Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên bắt kịp.

Tạ Vũ Diệp cười nói:

- Lão tặc! Hôm nay dù thế nào ngươi cũng không chạy thoát đâu. Hai tay ngươi nhuốm đầy máu người vô tội, hôm nay nhất quyết phải đến mạng!

Dứt lời băng mình nhảy qua đầu đối phương, đáp xuống chặn đường.

Lăng Hồng Liên cũng không chậm trễ, đáp xuống đứng bên cạnh chàng.

“Hấp Huyết Cương Ma” Mỹ Thiết Am dốc hết tàn lực vung đao bổ xuống đầu đối phương nói:

- Vương Đường chủ! Mau giết hai tên này!

Tạ Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên biết một chiêu vừa rồi của Mỹ Thiết Am là chiêu liều mạng nên không tiếp, song song lùi lại, nghe Mỹ Thiết Am nói câu sau cùng thì lùi lại xem nhưng không thấy ai cả, vừa nhận ra bị mắc lừa đối phương thì Mỹ Thiết Am đã lao vào rừng!

Tạ Vũ Diệp nghiêng răng nói:

- Tặc nhân thật giáo hoạt!

Nói xong xuất “Nhất chỉ thiên công” điểm tới hậu tâm Mỹ Thiết Am.

Vừa lúc đó thì một hồng y thiếu nữ từ trong rừng chạy ra, đỡ lấy Mỹ Thiết Am nói:

- Sư phụ...

“Hấp Huyết Cương Ma” Mỹ Thiết Am lúc đó vừa bị “Nhất chỉ thiên công” của Tạ Vũ Diệp điểm trúng hậu tâm, thở dài nói:

- Quỳnh nhi! Chỉ e sư phụ không thể sống tiếp được nữa...

Hắn chăm chăm nhìn hồng y thiếu nữ một lúc rồi thở dài nói:

- Dù sao thì lúc lâm tử này, cha con chúng ta gặp được nhau cũng quý lắm rồi!

Quỳnh nhi ngạc nhiên hỏi:

- Sư phụ nói gì? Cha con chúng ta?

Mỹ Thiết Am gật đầu:

- Không sai! Quỳnh nhi! Phụ thân xin lỗi con! Trước đây cha giấu giếm điều này chưa có điều kiện để thừa nhận mình là cha đẻ của con.

Quỳnh ngơ ngác nói:

- Chẳng lẽ... chẳng lẽ bà ấy cũng không phải là mẹ thân sinh của Quỳnh nhi?

“Hấp Huyết Cương Ma” Mỹ Thiết Am giật đầu đáp:

- Chính thế! Hạ hộ pháp Hạ Hồ mới là mẹ ruột con.

Tới đó đưa tay run rẩy chỉ tới Tạ Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên nói:

- Mẹ con cũng đã bị đôi cầu nam nữ này giết chết... Hãy... trả thù... cho chúng ta...

Nói tới đó bật ra một tràng ho nôn ra một bãi cả đờm lẫn máu, thở hắt ra một hơi cuối cùng rồi đoạn khí.

Quỳnh nhi khóc nức lên:

- Sư phụ... Phụ thân... Quỳnh nhi có tội tình gì mà cha mẹ đang sống vẫn bị coi là kẻ mồ côi, cho đến khi biết được cha mình là ai thì cả cha lẫn mẹ đều chết đi? Chẳng lẽ Quỳnh nhi không xứng đáng được sống cùng cha mẹ thân thương như những người khác, không xứng đáng được gọi phụ thân mình bằng một tiếng “cha” thân thương nhất trong ngôn ngữ của loài người?

Thiếu nữ vừa khóc vừa kể lễ, nước mắt lăn chã tuôn trào xuống thi thể “Hấp Huyết Cương Ma” Mỹ Thiết Am đã bắt đầu lạnh dần đi...

Một lúc sau, cô ta đứng lên, phóng hai luồng mắt căm hờn nhìn Tạ Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên, rút trong người ra một thanh trường kiếm chỉ tới hai người nghiêng răng nói:

- Đôi cầu nam nữ các ngươi thật ác độc như rắn rết... Các ngươi vừa giết chết cha mẹ ta. Bây giờ giết luôn cả ta đi! Cô nương liều mạng với các ngươi!

Nói dứt lời xuất kiếm lao vào đôi tình lữ tấn công như triều như thác, kiếm pháp tinh, chiêu thức độc, xứng là một danh gia kiếm thủ!

Tạ Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên vừa rồi có nghe những lời trần trời của Mỹ Thiết Am, nhưng thấy thân thể của Quỳnh nhi quả thật đáng thương nên hai người chỉ thủ mà không công, không muốn dồn Quỳnh nhi vào vòng tử địa.

Tạ Vũ Diệp nghĩ thầm:

- Dù cô ta đúng là nhi nữ của Mỹ Thiết Am và Hạ Hồ nhưng dù sao thì hoàn cảnh đáng thương như mình hoặc Lăng Hồng Liên... Từ thuở lọt lòng đến nay Mỹ Thiết Am và Hạ Hồ không biết vì mưu đồ đen tối gì mà không thừa nhận nữ nhân tội nghiệp đó, nay mới biết rõ thì cả hai đều phải đền tội!

Chàng vừa xuất kiếm hóa giải chiêu thức đối phương vừa rụt rè nói:

- Cô nương... lệnh tôn và lệnh đường...

Quỳnh nhi quát lên:

- Câm miệng! Bỏn cô nương quyết trả thù cho phụ mẫu ta, bắt đôi cầu nam nữ các ngươi đền mạng!

Miệng nói nhưng tay vẫn tiếp tục phát kiếm công ra không ngừng, thế càng lúc càng hung hiểm.

Cho dù Quỳnh nhu tấn công mãnh liệt bao nhiêu, dốc hết kỳ chiêu dị thức vây lấy Tạ Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên vào màn kiếm ảnh dày đặc như tơ nhện nhưng hai người thi triển “Vô song kiếm pháp” là võ học tối thượng của võ lâm, tấn công thì hết sức uy mãnh đồng thời một khi phòng thủ thì trù mật vô biên, không lại kiếm pháp nào đột nhập vào được.

Quỳnh nhu qua mấy chục chiêu ra sức tấn công mà không chạm được chéo áo người nào trong số địch nhân, hơn nữa kiếm pháp thần kỳ của mình nhiều khi bị đối phương hóa giải vô tích vô ảnh thì càng giận dữ điên cuồng ra chiêu càng hung mãnh hơn.

Quỳnh nhi là thiếu nữ rất xinh đẹp nhưng lúc này khuôn mặt kiêu diễm tựa hồ méo mó đi, mắt long sòng sọc giống như con hổ cái bị giết mất con, xấu tốt gì cùng vô chết địch nhân!

Qua ngoài trăm triệu, Quỳnh nhi đã bị hao tổn chân lực không ít, miệng thở phì phò như trâu cày trưa nắng, y phục ướt đầm mồ hôi, chiêu thức đánh ra rời rạc dần...

Tạ Vũ Diệp dừng tay, cười hỏi:

- Cô nương, chúng ta dừng lại ở đây thôi, được chứ?

Quỳnh nhi nghiêng răng rít lên:

- Dừng hòng! Cô nương hôm nay chưa giết được các người quyết không chịu dừng tay!

Lăng Hồng Liên “hừ” một tiếng nói”

- Thật không biết sống chết! Đã vậy chúng ta sẽ cho người đi theo tên Giáo chủ hung tàn bá đạo kia!

Nói xong bắt đầu xuất kiếm phản công.

Vừa rồi hai người chỉ thủ không công vì thấy tình cảnh của Quỳnh nhi quả thật đáng thương, Mỹ Thiết Am và Hạ Hồ là tội đồ của thiên hạ võ lâm, tội ác chồng chất không kể xiết, còn thiếu nữ đáng thương này đã làm gì nên tội?

Vì thế mà Lăng Hồng Liên cũng như Tạ Vũ Diệp đều tỏ lòng nhân hậu, cốt yếu phòng thủ để đối phương biết khó mà lui, nhằm mục đích hóa giải can qua.

Nào ngờ Quỳnh nhi cố chấp không chịu hiểu ra lòng khoan dung độ lượng, lại còn xuất ngôn cuồng ngạo, điều đó làm Lăng Hồng Liên nổi giận không cần phòng thủ nữa chuyển sang tấn công.

“Vô song kiếm pháp” độc bộ giang hồ, chỉ sau mấy chiêu đã bức Quỳnh nhi lùi lại, lâm vào thế hiểm.

Tạ Vũ Diệp quát lên:

- Liên muội lùi lại đi!

Lăng Hồng Liên ngoan ngoãn làm theo, thu chiêu lùi lại.

Quỳnh nhi thấy vậy lại lao vào công kích.

Tạ Vũ Diệp nghĩ thầm:

- Nữ nhân này quả thật không biết sống chết! Nếu không để cô ta niếm một chút khổ đau thì khó mà chấm dứt được cuộc chiến!

Nghĩ đoạn thi triển tuyệt học “Long tường thập cửu thức”, thân ảnh lao vút lên không giống như một cánh chim lớn bồ tơi Quỳnh nhi vận một thức “Lăng không nhiếp vật” đưa bàn tay phải hư không chộp xuống...

Quỳnh nhi đang vung kiếm tấn công Lăng Hồng Liên, đột nhiên cảm thấy bàn tay nhẹ bỗng, nhìn lại thì thanh kiếm đã bị cuốn lên không, kinh hãi nghĩ thầm:

- Tiêu tử kia dùng công phu gì mà lợi hại thế?

Cô ta chưa kịp lùi lại thì ba đạo chỉ phong điếm tới, lập tức Ma Huyết tê đi, ngã nhào xuống.

Tạ Vũ Diệp thu thế đáp xuống ném thanh kiếm trả lại bên cạnh Quỳnh nhi, chấp tay nói:

- Cô nương, sau nửa canh giờ là huyết đạo tự giải. Tại hạ làm như thế chẳng qua là vì bất đắc dĩ, “Cự Linh Giáo” là công cừ của toàn thiên hạ võ lâm, nay đã bị tiêu diệt, tại hạ không muốn để xảy ra một cuộc động binh đao nào nữa... Xin từ biệt!

Quỳnh nhi Á Huyết còn chưa bị điếm nên vẫn còn nói được:

- Nêu ngươi tự coi là bậc đại trượng phu...

Tạ Vũ Diệp hỏi:

- Cho đến nay thì tại hạ vẫn chưa thấy mình làm gì để hổ danh ba tiếng đó, nhưng cô nương nói thế là có ý gì?

Quỳnh nhi đáp:

- Người chết hết tội! ngươi có thể giải khai huyết đạo để ta hoàn thành hiếu sự với cha ta không?

Tạ Vũ Diệp đáp:

- Cái đó thì tại hạ rất hoan nghênh! Chỉ cần cô nương không đối địch với chúng tôi và đồng đạo võ lâm nữa là được!

Nói xong vung tay giải huyết đạo cho đối phương.

Lăng Hồng Liên đến gần cô ta, trầm giọng nói:

- Cô nương, không phải tôi hoặc Vũ Diệp ca ca tâm trường ác độc gì đâu, thực tế trong vòng mười mấy năm qua lệnh tôn và lệnh đường tàn sát võ lâm quá tàn bạo, hàng chục môn phái, trang bảo bị hủy diệt, nhiều nơi không để sống sót một người nào! Chính tôi và Vũ Diệp ca ca cũng lâm vào tình cảnh tang thương đó, vì “Cự Linh Giáo” mà trở thành mồ côi cả cha lẫn mẹ từ lúc còn thơ ấu... Chúng tôi chỉ tiêu diệt nguồn gốc phát xuất tội ác mà thôi. Nếu có lòng truy tận sát tuyệt thì cô nương đã bị giết lâu rồi... Nay nguồn gốc đã được trừ, võ lâm có thể được sống trong bình yên, xin cô nương đừng để xảy ra can qua thêm nữa... Cô nương nói đúng, người chết là hết tội. cho dù trong đời hai tay lệnh tôn lệnh đường nhuộm đầy máu người vô tội, nhưng bây giờ chết đi, hy vọng oan hồn bình yên về trong lòng đất. Chúng tôi xin giúp cô nương một tay an táng cho lệnh tôn!

Quỳnh nhi không nói gì nhất thanh kiếm lên, trầm mặc bước lên đòi chọn một nơi quang đãng cúi xuống đào huyệt mộ.

Tạ Vũ Diệp, Lăng Hồng Liên cũng đến giúp một tay.

Chừng nửa canh giờ sau thì nắm mộ đắp xong, Tạ Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên đứng sang một bên để mặc cho Quỳnh nhi quỳ trước mồ khẩn khứa.

Quỳnh nhi đang quỳ khẩn bồng bất thần chồm lên, hai tay cùng phát tới Tạ Vũ Diệp và Lăng Hồng Liên!

Sự việc quá bất ngờ nhưng Tạ Vũ Diệp vẫn còn kịp phản ứng, vung tay đánh rơi ám khí, nhìn lại thấy Lăng Hồng Liên đã ngã xuống hôn mê bất tỉnh liền thi triển khinh công “Mê tông hóa ảnh” lướt tới thi triển một chiêu trong “Vô viêm ngô dương kiếm pháp” chỉ mũi kiếm tới yết hầu Quỳnh nhi quát:

- Cô nương lấy oán báo ân như thế, đừng trách tại hạ xuất kiếm không lưu tình!

Quỳnh nhi nói:

- Nêu ngươi giết ta thì bằng hữu của ngươi cũng theo cô nương về chín suối thôi!

Tạ Vũ Diệp nhìn tới Lăng Hồng Liên thấy nàng nằm im như chết, hoang mang nói:

- Ngươi... ngươi...

Quỳnh nhi nói:

- Bằng hữu ngươi đã trúng phải “Địa u vô hồi mang”, trên ám khí đó đều có tẩm chất kịch độc, loại độc bá đạo đó nếu không có giải dược thì chỉ sau ba ngày là toàn thân rữa nát mà chết thôi!

Tạ Vũ Diệp lấy lại bình tĩnh nhìn Quỳnh nhi nói:

- Chẳng lẽ rỗng sinh rỗng, sỏi sinh sỏi. Cô nương là nữ nhân cùng ác độc như lệnh tôn không có chút biến cải nào?

Quỳnh nhi đáp:

- Các hạ có muốn nói gì cũng thế thôi! Việc đã thế này, thù cha là bất cộing đái thiên, để báo thù thì bất chấp thủ đoạn. Bồn cô nương làm sao có thể coi cừ nhân là bằng hữu được?

Tạ Vũ Diệp trầm giọng hỏi:

- Vậy bây giờ cô nương muốn gì?

Quỳnh nhi đáp:

- Các hạ không nên lo lắng quá! Bồn cô nương tên là Diễm Quỳnh, trú ở Tây Xuân Viện tại Ngân Xuyên. Nội trong ngày hôm nay các hạ cứ đến đó, bồn cô nương chờ ở Tây Xuân Viện. Đương nhiên ta sẽ có một vài điều kiện, nếu các hạ chấp nhận thì xin trao giải dược để cứu bằng hữu của ngươi. Bây giờ xin từ biệt!

Diễm Quỳnh nói xong phi thân vào rừng biến mất.

Tạ Vũ Diệp thần thờ nhìn theo một lúc rồi cấp Lãng Hồng Liên lên, rồi không cần quay trở lại “Địa Ma Cung”, cứ lao theo Diễm Quỳnh vào rừng, lát sau thì ra khỏi “Địa Ma Cung”.

Từ “Địa Ma Cung” tới Ngân Xuyên chỉ mười dặm, Tạ Vũ Diệp thấy hơi thờ Lãng Hồng Liên càng lúc càng yếu nên không dám vào trấn mà tới Thành Hoàng Miếu, trụ sở của Phân đà Cái Bang.

Đến trước cổng miếu, chàng bị một tên hóa tử lạ mặt chặn hỏi:

- Các hạ là ai? Tới trọng địa Phân đà bồn bang làm gì?

Tạ Vũ Diệp đáp:

- Tại hạ là Tạ Vũ Diệp, tới đây gặp “Hoa Diện Thư Xinh” Vệ đà chủ nhờ giúp đỡ một việc!

Tên hóa tử vội chắp tay nói:

- Nguyên là Tạ Thống Lĩnh! Xin thứ lỗi cho tiểu nhân thất lễ. Thống lĩnh đứng chờ đây một lát, tiểu nhân vào báo vệ đà chủ ra ngay.

Nói xong chạy vào miếu, lát sau “Hoa Diện Thư Sinh” Vệ Quang xăng xái bước ra, chắp tay cười nói:

- Ti chức không biết Tạ thống lĩnh đại giá quang lâm nên chạy ra nghênh tiếp, xin Thống lĩnh miễn trách!

Tạ Vũ Diệp đáp:

- Vệ đà chủ chớ nên đa lễ. Vị hôn thê của tại hạ Lãng Hồng Liên bị trúng độc “Địa u vô hồi mang” nhưng của “Cự Linh Giáo”. Hung thủ hẹn trong hôm nay phải tới Tây Xuân Viện để thương lượng đổi lấy giải dược.

“Hoa Diện Thư Sinh” Vệ Quang nói:

- Tạ thống lĩnh cứ đem Lãng cô nương vào miếu nghỉ ngơi đã, chúng ta sẽ nghĩ cách giải cứu sau.

Nói xong dẫn Tạ Vũ Diệp vào hậu miếu, tới một căn phòng có giường chiếu bàn ghế khá tươm tất.

“Hoa Diện Thư Sinh” Vệ Quang hỏi:

- Tạ thống lĩnh, cuộc chiến ở “Địa Ma Cung” kết thúc thế nào?

Tạ Vũ Diệp đáp:

- “Cự Linh Giáo” đã bị tiêu diệt hoàn toàn, quý Bang chủ và quần hùng hiện đang thanh lý hiện trường, chắc cũng sắp trở về rồi.

Tới đó, chàng kể tỉ mỉ những diễn biến vừa xảy ra ở “Địa Ma Cung” và sự cố dẫn đến Lãng Hồng Liên bị thương, xong nhờ Vệ Quang cho người vào “Địa Ma Cung” báo cho “Bách Diệp Thần Cái” biết mình đã tới Thành Hoàng Miếu.

Vệ Quang tức tốc cho người đi báo tin xong quay lại nói:

- Ti chức chưa hề nghe danh Mỹ Diễm Quỳnh bao giờ nhưng Tây Xuân Viện là một hiệu buôn lớn nhất ở Ngân Xuyên nên ngay đến đứa trẻ con cũng biết! Nhưng theo yêu nữ kia nói là độc chất trong “Địa u vô hồi mang” sau ba ngày mới phát tác, Tạ thống lĩnh không cần phải lo, thế nào chúng ta cũng sẽ nghĩ ra được cách cứu chữa cho Lãng cô nương. Hôm nay Thống lĩnh phải đầu từ sáng đến giờ chắc đã đói, xin cứ ở đây nghỉ ngơi đi một lúc, ti chức sai mấy tên thuộc hạ kiếm chút gì ăn tạm.

Nói xong ra khỏi phòng.

Tạ Vũ Diệp bước đến xem tình hình Lãng Hồng Liên thấy nàng mắt nhắm nghiền, lấy bình “Cửu thiên thanh cơ bảo hoàn” ra nhưng do dự một lát lại cất đi, sợ kháng thuốc nên không dám chớ Lãng Hồng Liên uống, buông tiếng thở dài rồi ngồi xuống vận công điều tức.